Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. MENGOZZI
fremsat den 17. juli 2014[1]

Sag C-393/13 P

Rådet for Den Europæiske Union
mod

Alumina d.o.o.

»Appel — dumping — gennemførelsesforordning (EU) nr. 464/2011 — import af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina — forordning (EU) nr. 1225/2009 — artikel 2 — den normale værdi — normal handel«

1. Rådet for Den Europæiske Union har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret, Alumina mod Rådet[2] (herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten annullerede Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 464/2011 af 11. maj 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina[3] (herefter »den omtvistede forordning«), for så vidt som den vedrørte selskabet Alumina d.o.o. (herefter »Alumina«), der var sagsøger i første instans.

2. Rådets appel omhandler Rettens fortolkning af begrebet »salg i normal handel«, der er anvendt i artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab[4] (herefter »grundforordningen«).

3. Den foreliggende appel rejser i det væsentlige det følgende retlige spørgsmål, nemlig om salg, i hvilken forbindelse der betales en præmie, som har til formål at dække risikoen for, at køberen af de berørte varer betaler for sent eller slet ikke betaler på grund af den pågældendes økonomiske situation, skal anses for salg i »normal handel«, således at der skal tages hensyn til sådanne salg ved beregningen af den normale værdi, der skal sammenlignes med eksportprisen for at afgøre, om der finder dumping sted? Rådet er af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede dom, idet den besvarede dette spørgsmål benægtende for så vidt angår fortolkningen af begrebet »normal handel«. Rådet har derfor nedlagt påstand om ophævelse af den nævnte dom.

1 — Originalsprog: fransk.
2 — T-304/11, EU:T:2013:224.
3 — EUT L 125, s. 1.
4 — EUT L 343, s. 51.

I – **Retsforskrifter**

4. Grundforordningens artikel 2, stk. 1-4 og 6, bestemmer bl.a.:

»1. Den normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet.

Når eksportøren i eksportlandet ikke fremstiller eller sælger samme vare, kan den normale værdi imidlertid fastsættes på grundlag af andre sælgeres eller producenters priser.

Transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale, kan kun anses for at finde sted i normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelse af den normale værdi, hvis det fastlås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.

[…]

2. Salg af samme vare bestemt til forbrug på hjemmemarkedet anvendes normalt som grundlag for fastsættelsen af den normale værdi, hvis den solgte mængde udgør mindst 5% af salget af den pågældende vare til Fællesskabet. En lavere salgsmængde kan dog anvendes, hvis eksempelvis de priser, hvortil varen sælges, anses for repræsentative for det pågældende marked.

3. Sælges samme vare ikke eller ikke i tilstrækkelige mængder i normal handel, eller muliggør et sådant salg ikke en behørig sammenligning på grund af den særlige markedssituation, fastsættes den normale værdi for samme vare på grundlag af produktionsomkostningerne i oprindelseslandet plus et rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste eller på grundlag af eksportpriserne ved salg i normal handel til et egnet tredjeland, forudsat at disse priser er repræsentative.

[…]

4. Salg af samme vare på eksportlandets hjemmemarked eller eksportsalg til et tredjeland til priser, der er lavere end produktionsomkostningerne (faste og variable) pr. enhed med et beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger kan kun anses for ikke at have fundet sted i normal handel i prismæssig henseende, og der kan kun ses bort herfra ved fastsættelsen af den normale værdi, hvis det fastslås, at sådanne salg har fundet sted i en længere periode i betydelige mængder og til priser, som ikke giver dækning for alle omkostninger inden for en rimelig periode.

[…]

6. Beløbene til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste fastsættes på grundlag af de faktiske omkostninger, der påløber i forbindelse med den af undersøgelsen omfattede eksportørs eller producents produktion og salg i normal handel af samme vare. Kan disse beløb ikke fastsættes på dette grundlag, kan de fastsættes på grundlag af:

a) det vejede gennemsnit af de faktiske beløb, der er fastsat for andre eksportører eller producenter, som er omfattet af undersøgelsen, for så vidt angår produktion og salg af samme vare på oprindelseslandets hjemmemarked

b) de faktiske beløb, som påløber hos den pågældende eksportør eller producent på oprindelseslandets hjemmemarked i forbindelse med produktion og salg i normal handel af varer inden for samme generelle kategori

c) enhver anden rimelig metode under forudsætning af, at det derved fastsatte beløb til dækning af fortjeneste ikke overstiger den fortjeneste, som andre eksportører eller producenter normalt opnår ved salg af varer inden for samme generelle kategori på oprindelseslandets hjemmemarked.«

II – **Tvistens baggrund**

5. Efter at have modtaget en klage den 4. januar 2010 offentliggjorde Europa-Kommissionen den 17. februar 2010 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina [5], der er en vare, som anvendes som tilsætningsstof ved fremstillingen af vaskemidler i pulverform og blødgørere til vand.

6. Den 15. november 2010 vedtog Kommissionen forordning (EU) nr. 1036/2010 om indførsel af en midlertidig antidumpingtold på importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina [6] (herefter »den midlertidige forordning«), hvorved Kommissionen indførte en midlertidig antidumpingtold på 28,1% på importen af denne vare med oprindelse i Bosnien-Hercegovina.

7. Det fremgår af den nævnte forordning, at undersøgelsesperioden omfattede perioden fra den 1. januar til den 31. december 2009, og at Birac-koncernen, som Alumina er en del af, var den eneste eksporterende producent af den omhandlede vare i Bosnien-Hercegovina [7].

8. Det fremgår endvidere af den midlertidige forordning, at Kommissionen til brug for beregningen af den normale værdi anvendte den metodik, der er beskrevet i grundforordningens artikel 2, stk. 3, eftersom Aluminas salg på hjemmemarkedet ikke var repræsentative i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i samme forordnings artikel 2, stk. 2. Med henblik på at finde frem til den normale værdi på grundlag af den nævnte metodik anvendte Kommissionen bl.a. den vejede gennemsnitlige fortjeneste ved de salg af samme vare, som Birac-koncernen, som Alumina er en del af, havde gennemført på hjemmemarkedet i normal handel i undersøgelsesperioden [8].

9. Ved skrivelse af 1. december 2010 og af 19. marts 2011 anførte Alumina bl.a., at Kommissionen ved beregningen af den normale værdi havde tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 6, fordi Kommissionen i denne henseende havde anvendt den fortjenstmargen, som var realiseret ved salg til Birac-koncernens eneste kunde på hjemmemarkedet, idet disse salg var forbundet med en høj risiko for manglende eller for sen betaling og derfor medførte en forhøjelse af salgsprisen med 25% i form af en risikopræmie. Alumina var derfor af den opfattelse, at disse transaktioner ikke havde fundet sted i normal handel i grundforordningens forstand, og at der således ikke kunne tages hensyn til disse transaktioner ved beregningen af den normale værdi.

10. Rådet indførte ved den omtvistede forordning en endelig antidumpingtold på 28,1%, frit EU's grænse, ufortoldet, på zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina.

11. Det fremgår af forordningen, at Rådet ikke var enigt i Aluminas argument om, at hjemmemarkedssalget ikke havde fundet sted i normal handel, idet Rådet anførte, at »undersøgelsen af de data og den dokumentation, der blev leveret af Birac[-koncernen], udgjorde et pålideligt grundlag for bestemmelse af den normale værdi« [9].

5 — EUT C 40, s. 5.

6 — EUT L 298, s. 27.

7 — Jf. 3., 10. og 11. betragtning til den midlertidige forordning.

8 — Jf. 21.-26. betragtning til den midlertidige forordning.

9 — Jf. 20. betragtning til den omtvistede forordning.

III – **Den appellerede dom**

12. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2011 anlagde Alumina sag med påstand om annullation af den omtvistede forordning, idet selskabet fremsatte to anbringender vedrørende henholdsvis grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 6, og artikel 2, stk. 6.

13. Retten fandt i den appellerede dom, at det andet anbringende om en urigtig anvendelse af begrebet af »salg i normal handel« skulle behandles først. Retten forkastede i det væsentlige først dette anbringendes første led, inden for rammerne af hvilket Alumina havde anført, at ikke-repræsentative salg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 2, ikke kunne anses for at have fundet sted i normal handel. Retten undersøgte derefter det andet anbringendes andet led. Alumina anførte med dette led, at Rådet begik en fejl, da det fandt, at Aluminas salg af den omhandlede vare til Aluminas eneste kunde på hjemmemarkedet havde fundet sted i normal handel, idet priserne for denne vare var blevet forhøjet med 25% som en risikopræmie for forsinket eller manglende betaling.

14. I denne henseende bemærkede Retten først i den appellerede doms præmis 26-30, at beregningen af den normale værdi i henhold grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 6, har til formål at fastslå en normal værdi, som er den, der ligger nærmest salgsprisen for et produkt, således som den ville være, dersom det pågældende produkt blev solgt i oprindelses- eller eksportlandet i normal handel. Retten henviste derefter til retspraksis, hvoraf fremgår, at begrebet normal handel, der ifølge Retten har et objektivt anvendelsesområde, har til formål i forbindelse med beregningen af den normale værdi at udelukke de situationer, hvor hjemmemarkedssalg ikke har fundet sted på normale vilkår. Ifølge Retten kan dette begreb påberåbes af både institutionerne og de berørte aktører i tilfælde, hvor der foreligger omstændigheder, som har indflydelse på, om de omhandlede transaktioner har karakter af at være normale.

15. Hvad særligt angår den omhandlede risikopræmie bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 36-41, at en sådan præmie ikke repræsenterer en del af den solgte vares værdi, og den har heller ikke nogen sammenhæng med varens egenskaber, idet den i virkeligheden udgør en modydelse for den risiko, som leverandøren løber ved at sælge varer til en bestemt kunde, og at dens eksistens og størrelse skyldes kundens identitet. Retten anførte endvidere, at en hensyntagen til en sådan præmie i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi følgelig bevirker, at der indgår en faktor i beregningen, som ikke kan bidrage til fastsættelsen af den pris, som varen sælges til i oprindelseslandet, men som udelukkende vedrører den finansielle kapacitet hos en bestemt køber på hjemmemarkedet. Retten anførte desuden, at medregning af en sådan risikopræmie således bevirker, at resultatet af beregningen af den normale værdi kunstigt forhøjes, hvilket påvirker gyldigheden af den foretagne beregning og dermed gyldigheden af vurderingen af, om der foreligger dumping.

16. På grundlag af disse betragtninger gav Retten Alumina medhold og annullerede den omtvistede forordning, for så vidt som den vedrørte Alumina.

IV – **Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande**

17. Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. juli 2013 har Rådet iværksat appel til prøvelse af den appellerede dom.

18. Rådet har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

— Alumina tilpligtes at betale de med appelsagen og sagens behandling for Retten forbundne omkostninger.

19. Alumina har nedlagt følgende påstande:

— Rådets appel forkastes.

— Subsidiært træffes der afgørelse i sagen i første instans, og den omtvistede forordning annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

V – **Analyse**

20. Rådet har til støtte for appellen, der udelukkende vedrører den appellerede doms præmis 36-41, fremsat et enkelt anbringende, der vedrører en urigtig fortolkning af begrebet »salg i normal handel«. Rådet har for det første anført, at Retten i forbindelse med fortolkningen af dette begreb begik en retlig fejl ved at fastslå, at der ikke er tale om salg i normal handel, og at der derfor ikke skal tages hensyn til sådanne salg ved beregningen af den normale værdi, når salgsprisen omfatter en præmie som i det foreliggende tilfælde, der har til formål at dække risikoen for forsinket eller manglende betaling fra køberens side. Rådet har for det andet anført, at Retten med denne fortolkning tilsidesatte retssikkerhedsprincippet. Rådet har for det tredje anført, at Retten tilsidesatte begrundelsespligten.

21. Før jeg undersøger realiteten i den af Rådet fremførte argumentation, vil jeg undersøge den formalitetsindsigelse, som Alumina har fremsat vedrørende appellen.

A – *Formaliteten med hensyn til appellen*

22. Alumina har anført, at det eneste anbringende, som Rådet har fremsat til støtte for appellen, vedrører et faktisk spørgsmål og ikke et spørgsmål om tilsidesættelsen af en retsregel. Domstolen kan derfor ikke antage det nævnte anbringende til realitetsbehandling, hvorfor appellen bør afvises i sin helhed. Rådet havde selv i sit skriftlige indlæg for Retten anført, at spørgsmålet om, hvorvidt Aluminas hjemmemarkedssalg til sin eneste kunde på hjemmemarkedet, havde fundet sted i normal handel, måtte anses for et faktisk spørgsmål. Rådet har bestridt formalitetsindsigelsen og anført, at appellen bør antages til realitetsbehandling.

23. Det bemærkes herved, at det følger af artikel 256 TEUF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at det alene er Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Det er kun i tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af Rettens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, eller ved en urigtig gengivelse af de beviser, som er lagt til grund for disse faktiske omstændigheder, at denne konstatering og vurdering af de nævnte beviser udgør retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret i forbindelse med appellen. Domstolen har derimod i henhold til artikel 256 TEUF kompetence til at prøve den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget [10].

10 — Jf. dom Rådet mod Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group (C-337/09 P, EU:C:2012:471, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

24. Selv om spørgsmålet om, hvorvidt visse salg har eller ikke har fundet sted i normal handel, udgør et faktisk spørgsmål, som ikke er undergivet Domstolens prøvelsesret, må det imidlertid fastslås, at Rådet med dette ene anbringende har foreholdt Retten, at denne har begået en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet »salg i normal handel« som omhandlet i grundforordningens artikel 2, idet Retten fastslog, at der kan være tale om salg i normal handel, også selv om prisen for det nævnte salg omfatter en præmie, der dækker risikoen for manglende eller forsinket betaling.

25. Rådets eneste anbringende vedrører således ikke Rettens fastlæggelse af de faktiske omstændigheder eller vurdering af beviserne, men fortolkningen af et retligt begreb og de retlige konsekvenser, der følger af anvendelse af dette begreb på de faktiske omstændigheder, der er fastlagt i sagen.

26. Efter min opfattelse følger det heraf, at Rådets anbringende kan antages til realitetsbehandling.

B – *Realiteten*

1. Parternes argumentation

27. Rådet har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, idet den tog udgangspunkt i princippet om, at et salg ikke har fundet sted i normal handel, såfremt prisen omfatter et element – i det foreliggende tilfælde en risikopræmie for manglende betaling – der ikke har sammenhæng med varens værdi. En sådan fortolkning af begrebet »salg i normal handel« finder hverken støtte i grundforordningen eller i aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 [11] (herefter »antidumpingaftalen«). Den nævnte fortolkning finder endvidere ikke støtte i Domstolens praksis.

28. Det af Retten valgte kriterium, hvorefter »prisen afspejler varens værdi«, er ifølge Rådet ikke egnet til at afgøre, om et salg har fundet sted i normal handel. Anvendelsen af et sådant kriterium indebærer nemlig, at institutionerne tvinges til systematisk at »gøre antagelser« om baggrunden for betalingen (og anvendelsen) af de oplyste priser og at bestemme varens reelle værdi. En sådan praksis er ikke kun uigennemførlig og i strid med retssikkerhedsprincippet, men har heller ikke nogen sammenhæng med begrebet salg i normal handel, der forudsætter, at det undersøges, om de berørte salg har fundet sted under betingelser og i overensstemmelse med en praksis, der inden for en rimelig periode må anses for normale for de berørte hjemmemarkedssalg.

29. Rettens fortolkning indebærer endvidere en stor risiko for misbrug. For at undgå, at der bliver taget hensyn til hjemmemarkedssalg, der er gennemført til en højere pris, er det nemlig tilstrækkeligt, at eksportøren i sine aftaler om hjemmemarkedssalg indsætter en bestemmelse om, at prisen omfatter en præmie for et fiktivt forhold, der ikke formodes at have nogen sammenhæng med varens værdi, og derefter hævder, at de nævnte salg ikke har fundet sted i normal handel og derfor ikke skal tages i betragtning ved beregningen af den normale værdi.

30. Rettens henvisning i den appellerede doms præmis 38 til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra k), er endvidere ikke relevant, idet den i denne bestemmelse nævnte justering har til formål at fjerne visse forskelle mellem den normale værdi og eksportprisen og finder anvendelse, når værdien er fastlagt, og ikke med henblik på at fastlægge værdien.

11 — EFT L 336, s. 103. Aftalen er anført i bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), undertegnet i Marrakesh den 15.4.1994 og godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22.12.1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguayrundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1).

31. Endelig har Rådet anført, at Retten ikke i tilstrækkelig grad har begrundet sine konklusioner, og at den således har tilsidesat begrundelsespligten.

32. Alumina har heroverfor anført, at Retten ikke begik en fejl ved fortolkningen af begrebet salg i normal handel, idet den med føje anvendte de kriterier, som Domstolen har opstillet i sin praksis. Det var således med rette, at Retten fastslog, at hjemmemarkedssalg, der omfatter en risikopræmie, ikke kunne anses for salg i normal handel, idet sådanne salg ikke var resultatet af en normal køberadfærd eller en normal prisdannelse.

33. Argumentet om, at der foreligger risiko for misbrug, er fejlagtigt. Kommissionen har nemlig selv anerkendt, at Aluminas salg til sin eneste kunde på hjemmemarkedet omfattede en risikopræmie på 25%, der udtrykkeligt havde til formål at dække risikoen for manglende betaling, og Rådet kan således ikke hævde, at denne præmie er kunstig. Der bestod endvidere ikke en risiko for misbrug, idet Retten udtrykkeligt begrænsede sin fortolkning af begrebet salg i normal handel til kun at angå spørgsmålet om en risikopræmie som i det foreliggende tilfælde.

34. Alumina har endelig anført dels, at Rettens fortolkning af begrebet salg i normal handel er i overensstemmelse med retspraksis, og den tilsidesætter derfor ikke retssikkerhedsprincippet, dels, at Retten har givet en tilstrækkelig begrundelse for sine konklusioner.

2. Bedømmelse

35. Rådets appel vedrører i det væsentlige den fortolkning af begrebet salg i »normal handel« (»ordinary course of trade«), som Retten har anlagt i den appellerede dom, og som efter Rådets opfattelse er behæftet med en retlig fejl.

36. Det bemærkes i denne henseende indledningsvis, at det fremgår af grundforordningens artikel 1, stk. 2, at for at fastslå, om en vare er en dumpingvare, skal varens eksportpris sammenligneliges med prisen for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.

37. Begrebet normal handel er derfor uløseligt forbundet med begrebet dumping. Det førstnævnte begreb indgår nærmere bestemt i fastlæggelsen af den normale værdi for den samme vare, der skal sammenlignes med eksportprisen for at fastslå, om der foreligger dumping. Begrebet normal handel anvendes faktisk flere steder i punkt A i grundforordningens artikel 2, der indeholder bestemmelser om fastsættelse af den normale værdi[12]. Salg, der ikke finder sted i normal handel, skal ikke tages i betragtning ved beregningen af den normale værdi[13].

38. Selv om begrebet normal handel udgør et grundlæggende begreb for konstateringen af, om der foreligger dumping, indeholder hverken antidumpingaftalen eller grundforordningen en definition af dette begreb. Grundforordningen giver imidlertid en vis vejledning i denne henseende, idet den udtrykkeligt nævner to forskellige former for salg, der under visse betingelser ikke skal anses for at udgøre normal handel, og hvor salgsprisen således ikke skal tages i betragtning ved beregningen af den normale værdi.

12 — Begrebet anvendes nærmere bestemt både i grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit, hvoraf fremgår, at den normale værdi normalt fastsættes på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet, og samme forordnings artikel 2, stk. 3 og 6, hvoraf fremgår, at beregningen af den normale værdi skal foretages på grundlag af de faktiske omkostninger, der påløber i forbindelse med den af undersøgelsen omfattede eksportørs eller producents produktion og salg i normal handel af samme vare.

13 — Jf. i denne retning punkt 139 i WTO-appelinstansens rapport af 24.7.2001 i sag DS 184 »United States – Anti-Dumping Measures on Certain Hot-Rolled Steel Products from Japan«.

39. Der er for det første tale om salg mellem to parter, der er forretningsmæssigt forbundne, eller som har indgået en indbyrdes kompensationsaftale. Det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje punktum, at sådanne salg kun kan anses for at finde sted i normal handel, hvis det fastlås, at de ikke er påvirket af afhængighedsforholdet mellem parterne [14]. Det følger heraf, at prisen for sådanne salg kun kan tages i betragtning, såfremt det fastslås, at den forretningsmæssige eller kontraktlige forbindelse mellem sælger og køber ikke har påvirket prisdannelsen.

40. Der er for det andet tale om transaktioner, i hvilken forbindelse en vare sælges til en pris, der ligger under produktionsomkostningerne. Det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 4 [15], at sådanne salg kan anses for ikke at have fundet sted i normal handel, hvis det fastslås, at de har fundet sted i en længere periode i betydelige mængder og til priser, som ikke giver dækning for alle omkostninger inden for en rimelig periode.

41. Disse to former for salg udgør naturligvis ikke de eneste tilfælde, hvor et salg ikke kan anses for at have fundet sted i normal handel. Institutionerne har i deres praksis nemlig i en række forskellige situationer fastslået, at salg ikke har fundet sted i normal handel [16].

42. Domstolen har allerede haft lejlighed til at tage stilling til begrebet normal handel. I domme Goldstar mod Rådet [17] og Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet og Kommissionen [18] fastslog Domstolen, at begrebet normal handel sigter til selve arten af den pågældende afsætning, og at der hvad angår spørgsmålet om fastlæggelsen af den normale værdi efter begrebet gælder andre regler i tilfælde, hvor en afsætning på hjemmemarkedet ikke sker på normale forretningsmæssige vilkår, navnlig når en vare sælges til en pris, der ligger under produktionsomkostningerne, eller når der finder transaktioner sted mellem parter, der er forretningsmæssigt forbundet, eller mellem hvem der består en kompensationsaftale.

43. Denne retspraksis, der i øvrigt vedrører de to ovenfor nævnte situationer, som allerede er omhandlet i grundforordningen, er baseret på selve formålet med begrebet normal handel, som er at sikre, at den normale værdi i videst mulige omfang svarer til den normale pris for samme vare på eksportørens hjemmemarked. Såfremt et salg finder sted på vilkår og betingelser, der ikke er i overensstemmelse med den handelspraksis, der gælder for salg af de samme varer på det nævnte marked på det tidspunkt, der er relevant for konstateringen af, om der foreligger antidumping, udgør salget ikke et passende grundlag for at fastlægge den normal værdi for samme vare på det nævnte marked, og der skal derfor ses bort herfra [19].

44. Det følger af samtlige disse betragtninger, at institutionerne skal foretage en vurdering af, om et salg har fundet sted i normal handel, i hvert enkelt tilfælde og i lyset af selve formålet med begrebet normal handel, som anført i foregående punkt. I forbindelse med denne vurdering skal institutionerne tage hensyn til samtlige relevante faktorer og særlige omstændigheder ved det pågældende salg [20].

14 — Hvad angår transaktioner mellem parter, som har truffet en indbyrdes kompensationsaftale, henvises til dom Petrotub og Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, særligt præmis 85).

15 — Denne bestemmelse svarer til antidumpingaftalens artikel 2.2.1.

16 — Jf. f.eks. 13. betragtning til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2818/91 af 23.9.1991 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af garn af bomuld med oprindelse i Brasilien, Egypten og Tyrkiet og om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende garn af bomuld med oprindelse i Indien og Thailand (EFT L 271, s. 17) og 11. betragtning til Kommissionens forordning (EF) nr. 837/2000 af 19.4.2000 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse katodestrålerør til farvefjernsyn med oprindelse i Indien, Malaysia, Folkerepublikken Kina og Republikken Korea (EFT L 102, s. 15).

17 — C-105/90, EU:C:1992:69, præmis 13.

18 — C-76/98 P og C-77/98 P, EU:C:2001:234, præmis 39.

19 — Jf. i denne retning punkt 140 i WTO-appelinstansens rapport af 24.7.2001, der er nævnt i fodnote 13 i det foreliggende forslag til afgørelse.

20 — Denne tilgang, hvorved der anlægges en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, følges tillige af United States Court of International Trade. Jf. i denne henseende CEMEX SA mod United States, 19 cit 587 (1995), NTN Bearing Corp of America mod United States, 23 cit 486 (1999), og Bergerac NC mod United States, 102 F. supp. 2e 497 (2000).

45. Det skal i denne henseende bemærkes, at prisen kun udgør et omend væsentligt element blandt de vilkår og betingelser, der gælder for et salg. For at afgøre, om et salg kan anses for at have fundet sted i normal handel, skal salgsprisen vurderes i lyset af de andre vilkår og betingelser for transaktionen [21]. Det følger heraf, at der ved beregningen af den normal værdi for samme vare kun kan tages hensyn til salgsprisen, efter at der er foretaget en vurdering af alle de relevante faktorer, herunder vilkårene og betingelserne for det pågældende salg.

46. Det bemærkes i denne henseende, at Domstolen allerede har fastslået, at institutionerne i forbindelse med deres vurdering af, om et salg har normal karakter, skal angive en begrundelse, der ikke kun kan udgøre en afgørende konstatering, som alene indeholder en henvisning til retsregler [22].

47. Hvad angår begrebet salg i normal handel skal det endvidere bemærkes, som Retten efter min opfattelse med føje fastslog i den appellerede doms præmis 29, at dette begreb har et objektivt anvendelsesområde.

48. Det følger heraf, at begrebet salg i normal handel kan påberåbes ikke blot af institutionerne med henblik på at neutralisere virkningen af en praksis, der kan dække over dumping eller omfanget heraf, men også af berørte aktører i tilfælde, hvor der foreligger omstændigheder, som har indflydelse på, om de omhandlede transaktioner har karakter af at være normale [23].

49. Det følger endvidere af begrebets objektive anvendelsesområde, at afgørelsen af, om en transaktion har karakter af at være normal, skal ske på grundlag af objektive forhold vedrørende transaktionen. Der kan derimod rejses tvivl om, hvorvidt en transaktion har normal karakter, når der foreligger subjektive faktorer, der kan påvirke fastlæggelsen af de vilkår og betingelser, der gælder for en specifik transaktion, men som imidlertid kun vedrører de særlige omstændigheder, som gør sig gældende for begge eller en af de parter, der deltager i transaktionen. I sådanne tilfælde afspejler den omstændighed, at der tages hensyn til sådanne subjektive faktorer ved fastlæggelsen af de vilkår og betingelser, der gælder for en transaktion, ikke nødvendigvis den normale handelspraksis i det berørte land. Efter min opfattelse og med forbehold af, at der foretages en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, udelukker en hensyntagen til sådanne særlige subjektive omstændigheder ved fastlæggelsen af de vilkår, der gælder for et salg, at dette salg kan anses for at have fundet sted i »normal handel«.

50. Endelig finder jeg det væsentligt at bemærke, at institutionerne i forbindelse med den konkrete vurdering i det enkelte tilfælde, der har til formål at afgøre, om et salg har fundet sted i normal handel, har en vis skønsmargen med hensyn til både spørgsmålet om, hvilke faktorer der er relevante i hvert enkelt tilfælde, og den konkrete vurdering af disse faktorer i lyset af de særlige forhold i hvert enkelt tilfælde.

51. Efter min opfattelse bekræfter den terminologi, der anvendes i grundforordningen vedrørende de to former for transaktioner, der er nævnt i præmis 39 og 40 ovenfor, at institutionerne har en sådan skønsmargen, idet de nævnte transaktioner under visse betingelser kan anses for ikke at have fundet sted i normal handel, dvs. salg mellem forretningsmæssigt forbundne parter eller parter, mellem hvem der består en kompensationsaftale, og salg til en pris, der ligger under produktionsomkostningerne. Brugen af verbet »kunne« i de omhandlede bestemmelser i grundforordningen bestyrker nemlig, at de kompetente institutioner har en vis skønsmargen, når de konkret skal vurdere, om disse former for salg skal anses for salg i normal handel [24]. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at når institutionerne har en

21 — Jf. i denne retning tillige punkt 142 i WTO-appelinstansens rapport af 24.7.2001, der er nævnt i fodnote 13 i dette forslag til afgørelse.

22 — Jf. dom Petrotub og Republica (EU:C:2003:4, præmis 87).

23 — Jf. den appellerede doms præmis 29 og 30.

24 — Det bemærkes i denne henseende, at verbet »kunne« (»may« i den engelske version«) også anvendes i antidumpingaftalens artikel 2.2.1, der som nævnt i fodnote 15 i dette forslag til afgørelse svarer til grundforordningens artikel 2, stk. 4.

sådan skønsmargen med hensyn til vurderingen af, om de former for transaktioner, der udtrykkeligt er nævnt i grundforordningen, har normal karakter, da bør disse institutioner så meget desto mere have en skønsmargen med henblik på at vurdere, om de transaktioner, der ikke udtrykkeligt omtales i den nævnte forordning, har en sådan normal karakter.

52. Det er i lyset af disse betragtninger, at de argumenter, som Rådet har fremsat mod den appellerede dom, efter min opfattelse skal undersøges.

53. Hvad angår Rådets klagepunkt om, at Retten begik en retlig fejl, idet den tog udgangspunkt i princippet om, at et salg kun har fundet sted i normal handel, når prisen afspejler varens værdi, bygger dette klagepunkt efter min opfattelse på en fejlfortolkning af den appellerede dom.

54. Retten begrænsede sig nemlig i dommens præmis 36-39 med henvisning til betragtningerne i samme doms præmis 27-30 til at anføre, at en hensyntagen til en præmie som den i den foreliggende sag omhandlede i forbindelse med beregningen af den normale værdi bevirkede, at der indgik en faktor i beregningen, som ikke kunne bidrage til fastsættelsen af den pris, som varen blev solgt til i oprindelseslandet, men som udelukkende vedrørte den finansielle kapacitet hos en bestemt køber på hjemmemarkedet. Ifølge Retten bevirkede medregning af en sådan præmie ved beregningen af den normale værdi en kunstig forhøjelse af resultatet af denne beregning på en sådan måde, at dette resultat ikke længere var et så pålideligt udtryk som muligt for varens salgspris, som denne ville være ved salg af den pågældende vare i dens oprindelsesland i normal handel.

55. Denne argumentation er efter min opfattelse ikke behæftet med retlige fejl. Det er nemlig ubestridt, at den i sagen omhandlede præmie ikke vedrørte et objektivt element, der kunne påvirke prisdannelsen, idet den nærmere vedrørte en subjektiv faktor, der med Rettens ord »udelukkende vedrører den finansielle kapacitet hos en bestemt køber på hjemmemarkedet« [25].

56. Selv om den finansielle kapacitet hos køberen af de omhandlede varer ganske vist kan udgøre en faktor, der kan påvirke prisdannelsen i forbindelse med et bestemt salg (eller andre betingelser for transaktionen), vedrører den nævnte kapacitet imidlertid udelukkende en særlig omstændighed, der gør sig gældende for den part, der deltager i den pågældende transaktion. Som jeg har anført i punkt 49 ovenfor, indebærer den omstændighed, at der i forbindelse med et salg foreligger sådanne subjektive faktorer med forbehold af, at der foretages en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige de relevante omstændigheder i lyset af formålet med begrebet salg i normal handel, som nævnt i punkt 43 ovenfor, at et sådant salg må anses for »normalt«.

57. I modsætning til, hvad Rådet har hævdet, fremgår det derimod efter min opfattelse ikke af den appellerede dom, at Retten derved har fastslået, at et salg kun har fundet sted i normal handel, når prisen afspejler varens værdi.

58. Det er ganske vist korrekt, at Retten i den appellerede doms præmis 36 fastslog, at den omhandlede præmie ikke repræsenterede »en del af den solgte vares værdi og heller ikke [havde] nogen sammenhæng med varens egenskaber«, hvilket Retten præciserede nærmere i samme doms præmis 38 som »en faktor, som ikke afspejler en del af den solgte vares værdi«. Efter min opfattelse er det imidlertid fejlagtigt at fortolke disse præmisser i den appellerede dom således, at Retten derved har fastslået et grundlæggende princip om, at den omstændighed, at salgsprisen afspejler varens værdi, nødvendigvis er afgørende for, at et salg kan anses for at have normal karakter.

25 — Den appellerede doms præmis 36 *in fine*. Jeg bemærker i denne henseende, at selv om denne vurdering var blevet bestridt, ville der under alle omstændigheder være tale om en vurdering af faktiske omstændigheder, der ikke er underlagt Domstolens prøvelsesret.

59. I lyset af de betragtninger, som jeg har anført i punkt 36-51 ovenfor, mener jeg, at et sådant grundlæggende princip ville være forkert, idet begrebet normal handel vedrører arten af de pågældende salg og forudsætter, at der foretages en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af en række faktorer, hvoraf prisen kun er en blandt flere.

60. Rettens argumentation i den appellerede doms præmis 36 og 38, der på ingen måde kan betragtes som udtryk for et princip, skal efter min opfattelse forstås som en henvisning til den omstændighed, at under de særlige omstændigheder i det foreliggende tilfælde afspejler den omhandlede præmie ikke en objektiv faktor, der påvirker prisdannelsen såsom varens værdi eller egenskaber, men den vedrører nærmere en subjektiv faktor, dvs. den finansielle kapacitet hos en bestemt køber på hjemmemarkedet.

61. Hvad specifikt angår Rådets argument vedrørende risikoen for misbrug bemærkes, som jeg har anført i punkt 50 og 51 ovenfor, at institutionerne har en skønsmargen med hensyn til spørgsmålet om, hvilke objektive faktorer der er relevante at tage i betragtning, og med hensyn til selve vurderingen af disse faktorer. Såfremt de aktører, der er berørt af undersøgelsen, eventuelt fremsætter argumenter, der har til formål at rejse tvivl om, hvorvidt en eller flere transaktioner har karakter af at være normale, skal sådanne argumenter støttes på oplysninger eller dokumentation, der beviser de påberåbte omstændigheder. Det påhviler imidlertid institutionerne selv at vurdere de oplysninger, der er fremlagt til støtte for sådanne påstande, idet institutionerne i henhold til grundforordningens artikel 18, stk. 1, kan undlade at tage hensyn til urigtige eller vildledende oplysninger. Det bemærkes i denne henseende, at den omtvistede forordning i det foreliggende tilfælde bekræfter troværdigheden af de fremlagte oplysninger[26].

62. Rådets argument om, at Retten med urette henviste til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra k), er efter min opfattelse ikke relevant. Selv om det måtte anses for godtgjort, at denne henvisning var fejlagtig, har dette nemlig ingen betydning for rigtigheden af den fortolkning af begrebet salg i normal handel, som Retten har anlagt i den appellerede dom, og kan derfor ikke i sig selv medføre ophævelsen af den appellerede dom.

63. Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at da Rådets klagepunkt om en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet salg i normal handel hviler på en fejlagtig fortolkning af den appellerede dom, skal det nævnte klagepunkt forkastes. Rettens analyse således forstået kan endvidere ikke give anledning til retsusikkerhed, og Rådets klagepunkt om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet skal derfor tillige forkastes.

64. Det fremgår af den ovenfor anførte gennemgang, at begrundelsen for den appellerede dom klart og utvetydigt angiver de betragtninger, som Retten har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne beslutning, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret[27]. Det følger efter min opfattelse heraf, at klagepunktet om tilsidesættelse af begrundelsespligten, der i øvrigt ikke er underbygget af en specifik argumentation, tillige må forkastes.

65. På baggrund af disse betragtninger foreslår jeg, at Rådets eneste appelanbringende forkastes, og at appellen således forkastes i sin helhed.

26 — Jf. den omtvistede forordnings punkt 20 og punkt 11 ovenfor.

27 — Jf. i denne henseende dom Areva m.fl. mod Kommissionen (C-247/11 P, EU:C:2014:257, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

VI – **Sagens omkostninger**

66. I medfør af artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, når der ikke gives appellanten medhold. Efter dette reglements artikel 138, stk. 1, som i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, og da Alumina har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør det pålægges Rådet at betale sagens omkostninger.

VII – **Forslag til afgørelse**

67. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Appellen forkastes.

2) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Alumina d.o.o.«